

Hồi thứ ba mươi ba

Giàn Mìn Bại Lạ

Thì ra các vị Hoạt Phật đã nghe được tiếng hú long trời lở đất của chàng nên cấp tốc chạy tới, lực lượng hai bên trở thành cân bằng liền. Phe tứ đại kiếm phái tuy đông nhưng chỉ có bốn vị Chưởng môn nhân là đáng kể trong khi sáu người bên Âu Trường Quân, người nào cũng đều là cao thủ tuyệt luân một chống mười được cả. Hỏa Hậu Hoạt Phật cầm chiếc roi bằng đuôi con cá đuối dài năm thước nói với Bá Nhạc:

- Lão chưa xứng với Âu Trường Minh Chủ đâu, lão Phật Gia thay mặt tiếp vài chiêu “Càn khôn tích lịch kiếm” xem có nóng bằng “Hỏa hậu cương tiên” này không?

Vị Hoạt Phật này bản tính đã nóng nảy lại chuyên về Dương Cương công thêm với “Hỏa hậu cương tiên” thì thật xứng với hai chữ “Tích Lịch” (Đấm sét). Bá Nhạc thấy đối phương hùng mạnh thì thầm nghĩ “Nếu không ra tay trước ắt khó lòng mà trấn áp tinh thần địch nhân được” do đó chẳng khách sáo gì nữa. Lưỡi trường kiếm rung mạnh một cái để cho chân khí nóng bỏng tỏa ra rồi nhanh như chớp đâm chéo một kiếm. Đây là chiêu “Hoàng hạc chi phi” khuỷu tay hơi gầy giống như đầu gối của con hạc vậy. Hỏa Hậu Hoạt Phật bề ngoài thì nóng nảy tưởng như xốc nổi thật ra nhận xét rất tinh minh, biết ngay cách thức ra kiếm của Bá Nhạc còn hàm ẩn nhiều biến thức, khuỷu tay gãy gấp như vậy cốt ý thay đổi cho dễ mà thôi, ông ta cười khẩy một cái, chiếc đuôi cá đuối đột nhiên duỗi thẳng và cứng như sắt thép gạt ngang rất mạnh, Hai loại võ khí chạm nhau đáng lẽ sẽ phát ra âm thanh vừa phải, đằng này lại kêu đánh “bằng” như chưởng phong đối nhau chứng tỏ cả hai bên đều vận chân khí tỏa rộng chung quanh võ khí của mình. Bá Nhạc hết sức kinh hãi, tuy rằng cánh tay và lồng ngực chấn động rất mạnh nhưng không phải vì lý do đó bởi vì Hỏa Hậu Hoạt Phật cũng bị chấn động mạnh không kém. Sự sợ hãi ở đây là do đối phương chống đỡ rất tuyệt diệu, chỉ một cái gạt khiến cho chiêu “Hoàng hạc chi phi” không còn cơ hội để biến thành lợi hại như mong muốn, tóm lại Hỏa Hậu Hoạt Phật biết cách hóa giải từ khi chiêu kiếm hấy còn trong trứng nước. Hỏa Hậu Hoạt Phật cười lạnh lùng:

- “Càn khôn tích lịch” kiếm thoát nghe ghê gớm như sấm sét, hóa ra vô tích sự. Bá Chưởng Môn thưởng thức tiên pháp của ta thử một chiêu nhé.

Cũng giống như Bá Nhạc, Hỏa Hậu Hoạt Phật nói xong là ra chiêu liền, chiếc roi cá đuối lần này mềm dẻo như dải lụa lấp lánh phong tỏa cả thượng trung và hạ bàn của

Bá Nhạc, rất khó nhận ra đâu là thế chính đâu là thế hư, Bá Nhạc cấp tốc dùng trường kiếm phóng thẳng vào giữa bóng nhuyễn tiên theo chiêu thức “Trực khởi chính lộ”, thông thường đây là chỗ bị sơ hở nhiều nhất, võ khí càng tỏa rộng bao nhiêu thì tâm điểm càng lộ liễu bấy nhiêu. Bá Nhạc là Chưởng môn nhân Côn Luân, đầu óc và kinh nghiệm đâu phải là hèn kém, nên phán đoán rất đúng, trường kiếm đi nhanh như chớp hoàn toàn không bị cản trở gì, thoáng mắt đã tới trước ngực Hỏa Hậu Hoạt Phật, Chung Sư Thái vội kêu lên:

- Bá Chưởng Môn nương tay một chút.

Chính Âu Trường Quân cũng phải kinh hãi nhưng chàng liếc mắt thấy Minh Luân Thần Tăng vẫn ung dung bình tĩnh nên cứ chăm chú theo dõi thử xem. Quả nhiên có biến chuyển thật, ngay lúc Bá Nhạc phóng kiếm ra, chiếc roi đuôi cá đuối của Hỏa Hậu Hoạt Phật đột nhiên cuốn vòng một cái vào hai chân của Bá Nhạc, Hỏa Hậu Hoạt Phật chỉ cần giật mạnh lập tức thân hình của Bá Nhạc ngã ngửa về sau một chút. Lưỡi trường kiếm vì thế không sao đâm trúng được đối phương mặc dù đã đi hết đà. Hỏa Hậu Hoạt Phật xử chiêu này hết sức mạo hiểm, tính toán hơi sai góc độ một chút là bị trường kiếm đâm trúng liền, có lẽ ông ta đã sử dụng nhiều lần nên nét mặt rất ung dung. Bá Nhạc biến chiêu không phải tầm thường, cổ tay uốn cong một vòng, lưỡi trường kiếm chém ngang cánh tay Hỏa Hậu Hoạt Phật chứ không cần lo cho đôi chân của mình. Thoáng trông có vẻ đơn giản nhưng nếu Hỏa Hậu Hoạt Phật không biết cách đôi phó sẽ bị đứt rời cánh tay, nhuyễn tiên có quán được tay đối phương vẫn hoàn toàn vô dụng. Hỏa Hậu Hoạt Phật đang chiếm tiên cơ mà cũng phải tấm tắc khen thầm, ông ta đột nhiên lùn người xuống mấy tấc đồng thời cánh tay trầm hẳn cực kỳ mau lẹ mới tránh thoát đường kiếm “Đảo khứ như vân” (Đảo lộn như mây cuộn). Nhân cơ hội đó, Bá Nhạc hất chân đá bắn nhuyễn tiên ra, ông ta còn cẩn thận lộn người một cái để thoát hẳn mới yên tâm thở phào. Người ngoài nhìn vào chỉ thấy song phương xáp lại gần rồi lập tức cách ly thực ra cả hai đều bị nguy hiểm vô cùng. Chưa có ai bị thương tổn tuy rằng Bá Nhạc là người hú hồn hú vía hơn Hỏa Hậu Hoạt Phật bởi vì trình độ võ công tương đương nhau thật nhưng chiêu thế kém cỏi về phương diện biến ảo và nguy dị. Hỏa Hậu Hoạt Phật ngửa mặt than dài:

- Tiếc thật, tiếc thật, chiêu này nếu do Phục Long Hoạt Phật sử dụng thì có lẽ địch thủ không thoát được dễ dàng thế này đâu.

Bá Nhạc trấn tĩnh rất mau, sầm mặt quát lớn:

- Bản nhân sơ sẩy một chút chứ nào có sợ gì người đâu, lại đây chúng ta tiếp tục vài trăm chiêu nào.

Dương nhiên Hỏa Hậu Hoạt Phật cũng chẳng sợ do đó song phương lại bắt đầu xáp chiến, lần này biết ý nhau e rằng cả hai phải kéo dài mà chưa chắc phân thắng bại rõ ràng nổi. Dực Hồng Hoạt Phật tươi cười đi tới trước mặt Chung Sư Thái:

- Cùng là con nhà Phật đáng lẽ không nên đánh nhau mới phải, tiếc rằng cõi trần gian lắm éo le đưa đẩy, Phật Gia xin đánh cuộc với Sư Thái được không?

Chung Sư Thái thấy đối phương ung dung giữa rừng đao gươm thì sinh lòng kính nể, cũng cười nhẹ đáp lại:

- Phật huynh muốn đánh cuộc gì đây?

Dực Hồng Hoạt Phật rất văn vẻ, chào một cái mới nói:

- Phật Gia và Sư Thái tỉ thí võ công nhưng chỉ điểm tới là thôi ngay Trung Nguyên gọi cách thức này là văn đấu phải không? Bất cứ ai thua là rút khỏi Thiếu Thất sơn trong phạm vi mười dặm và trong thời gian một ngày, Sư Thái nghĩ thế nào?

Dực Hồng Hoạt Phật nói dài dòng theo bản tính của mình thực ra chỉ có nghĩa là ai thua thì phải để cho đối phương được tự do vậy thôi. Bản ý của Chung Sư Thái rất ngao ngán việc tranh chấp giang hồ, giả tỉ có thua thì cũng chẳng sao nên vui vẻ vừa cười vừa gật đầu:

- Phật huynh tính hay lắm, bản ni dùng kiếm còn Phật huynh sử dụng võ khí gì đây?

Dực Hồng Hoạt Phật đứng theo tên gọi (Dực Hồng có nghĩa là con ngỗng trời bay thẳng lên cao) Chỉ có môn khinh công là cao siêu hơn cả, do đó cười hì hì rồi trả lời:

- Phật Gia từ trước tới giờ chưa dùng tới món võ khí nao, xin lấy đôi nhục chưởng đón tiếp Sư Thái vậy.

Chung Sư Thái không khách sáo, miệng thốt hai chữ “cẩn thận” rồi ra chiêu liên. Nga Mi nổi tiếng với môn “Bồ Đề kiếm” thực ra một phần ít dụng chạm với bọn ác ma, một phần do các địch thủ nhân nhượng nữ ni ít nhiều. Do đó, Chung Sư Thái kiếm pháp không có gì đáng gọi là thượng thừa, đương nhiên không thể đả thương hay thắng thế nổi Dực Hồng Hoạt Phật. Trái lại, dần dần Chung Sư Thái càng thấy kinh khí của đối phương bó buộc càng chặt chẽ hơn, nếu giao đấu sinh tử tất phải thua thiệt liền. Tuy vậy người ngoài nhìn vào vẫn thấy có vẻ cân bằng, song phương giao đấu cực kỳ ác liệt là do Dực Hồng Hoạt Phật cố ý giữ thế trói chân Nga Mi phải mà thôi. Hai vị Hoạt Phật còn lại hiểu ý chia ra làm hai cùng đến trước mặt Cấp Thiên Miên Kiếm Mạc Kính Phong và Nhật Cước Xuyên Vân Kiếm Tạ Quốc Lăng thách chiến. Hiện trường hình thành bốn cặp giao đấu khiến cho gió cát cuồn cuộn, cây lá mọc gần đó đều bị tung rơi tới tả.

Minh Luân Thần Tăng đi tới trước mặt Hàn Hồ ở đại diện cho phái Võ Đang, vừa cười vừa hỏi:

- Ở đây ai cũng bận rộn tay chân, chẳng lẽ chúng ta đứng xem thì mắc cỡ quá, lão tăng xin thỉnh giáo thiếu hiệp vài chiêu “Thái Cực Kiếm” được không?

Hàn Hồ ở chỉ chừng hơn hai mươi mà đã là Đại đệ tử sư huynh của mấy chục huynh đệ tất nhiên thực tài phải hơn người, họ Hàn lại được Trương chân nhân bồi đắp rất kỹ nên tính nết thâm trầm và ôn hòa chẳng khác sư phụ mấy tí. Hắn chấp tay vái chào Minh Luân Thần Tăng rồi cung kính thưa:

- Sư phụ đệ tử trong khi luyện võ vẫn hay nhắc tới tính danh và võ công của Thần Tăng, tiểu bối đâu dám nhận hai chữ thỉnh giáo.

Minh Luân Thần Tăng cười khà khà:

- Người ta hay gọi thỉnh giáo cho văn vẻ, thực chất là là giao đấu chết người như chơi, thiếu hiệp bất tất phải quan tâm.

Hàn Hồ ở vẫn giữ thái độ nghiêm trang và cung kính:

- Võ Đang được hiệu lệnh Võ lâm Minh Chủ phá vỡ âm mưu và trừ diệt họ Âu Trường nên đành thất lễ với Thần Tăng vậy.

Minh Luân Thần Tăng gật đầu kiêu ngạo nói:

- Người ra chiêu trước đi.

Hàn Hồ ở “vâng” ngắn gọn, hai tay cầm đốc kiếm chĩa thẳng lên trời, một chân co lại theo thế “Kim kê độc lập” rồi búng chân nhảy tới đâm luôn ba kiếm. Ba kiếm này đều đâm lên trời, chính là cách thức chào hỏi bậc trưởng thượng trước khi giao đấu khiến cho Minh Luân Thần Tăng rất vui lòng, ông ta quát trầm:

- Dừng khách sáo nữa, cứ việc thẳng tay đi xem nào.

Dương nhiên võ công Minh Luân Thần Tăng phải cao siêu và thâm hậu hơn Hàn Hồ ở rất nhiều nhưng lần này đánh giá sai lầm “Thái Cực Kiếm”, xuyt nửa đã mất đứt ngón tay Khi Hàn Hồ ở xử chiêu “Điểm mi tế trường” lưỡi kiên phóng ra rất chậm tưởng như đang luyện tập khiến cho Minh Luân Thần Tăng nảy ra ý nghĩ đoạt thanh kiếm làm nhục chí đối phương ngay chiêu đầu tiên. Vì vậy ông ta dùng hai ngón tay điểm dứt vào ngực Hàn Hồ ở, nửa chừng lật cổ tay một cái định kẹp lấy lưỡi kiếm, ngờ đâu lúc này lưỡi kiếm chao động biến ảo hoài, kiếm ảnh nửa vuông nửa tròn rất kỳ lạ. Hai ngón tay tưởng như đã kẹp được võ khí đối phương thật ra kẹp vào khoảng không đồng thời kiếm khí lướt qua một bên khiến hai ngón tay đau buốt tận xương cả phần ngực cũng không thoát khỏi đầu mũi kiếm đang sắp sửa đâm tới. Minh Luân Thần Tăng hoảng hốt trầm cổ

tay xuống cùng lúc với thân mình bốc thẳng lên cao giống như con diều thành linh gặp gió lớn nhờ vậy mới tránh khỏi chiêu “Điểm mi tế trường”. Thân hình Minh Luân Thần Tăng còn đang ở trên cao đã nghe Hàn Hồ ở quát lớn:

- Tiền bối cẩn thận!

Lời nói chỉ là hình thức tôn trọng cho có vẻ lịch sự chứ làm sao nhanh bằng chiêu kiếm. Hàn Hồ ở đứng tấn rất đẹp, lưỡi kiếm từ dưới chênh chéo đâm lên theo chiêu “Thanh nhận đề phi” cực kỳ uy mãnh. Thông thường trong trường hợp này các tay cao thủ sẽ sử dụng hai bàn chân đạp vào nhau để lấy thế bốc người lên một tầng nữa, hoặc là lộn người mấy vòng bắn cao thêm, tỉ như khinh pháp “Vân long tam hiện”. Tránh như vậy dễ dàng hơn nhưng có một khuyết điểm rất lớn là mình bị rơi vào thế cứ phải tránh né hoài, đối phương tha hồ ra chiêu liên tiếp mà uy hiếp. Vả lại thân hình ở trên cao, các cử động rất khó chính xác theo ý mình, chỉ cần sai sót một chút là bị thất bại liền. Minh Luân Thần Tăng hú trầm một tiếng hai chân búng liên tiếp giống như người nông dân đang đập gàu nước, mỗi cái búng lại phát xuất một luồng kinh khí phản chấn lưỡi kiếm giảm tốc độ đi một chút. Cách thức này thực hiện giống như phát xuất chỉ phong “Đàn chỉ thần công” nhưng hai chân đẩy dựa kém vẻ đẹp hơn nhiều. Minh Luân Thần Tăng búng hơn một chục cái đã làm lưỡi kiếm của Hàn Hồ ở từ từ hạ xuống thế nằm ngang với mặt đất. Lúc đó thân hình ông ta đang đà hạ xuống liền nhân cơ hội dùng bàn chân đè luôn, tay hữu xuất chiêu “Thiên Long hạ sơn” chưởng lực từ trên cao đánh úp vào đầu Hàn Hồ ở rất mạnh. Đại đệ tử phái Võ Đang chỉ còn mỗi một cách nhảy lùi lại để tránh né, tất nhiên việc này quá dễ dàng nhưng hắn vừa đứng yên thì Minh Luân Thần Tăng cũng đã hạ thân yên ổn. Lão Thần Tăng chiếu đôi mắt nhãn quang sáng quắc nhìn Hàn Hồ ở, tấm tắc khen:

- “Thái Cực Kiếm” quả danh bất hư truyền, lợi hại thật.

Hàn Hồ ở làm gì không biết ý của Minh Luân Thần Tăng, khen kiếm pháp tức là chê người sử dụng kém tài, chưa phát huy tận lực được hết cơ hội, hắn đỏ mặt trả lời:

- Tiểu bối không ngờ Thần Tăng khinh công cao siêu đến như vậy.

Minh Luân Thần Tăng cả cười:

- Kiếm pháp cao siêu, ăn nói cũng khéo. Trương chân nhân quả là người biết kén chọn, tiểu tử, chúng ta thử vài chiêu nữa nào.

Hàn Hồ ở biết mình thất bại trước các môn phái kia thì rất mang tiếng, do đó lần này tận lực dùng “Thái cực kiếm” ra đối phó, lướt kiếm tạo ra muôn ngàn kiếm ảnh vuông tròn lẫn lộn, có lúc âm có lúc dương khiến cho Minh Luân Thần Tăng muốn thắng

ngay không phải là việc dễ dàng. Hiện trường có thêm một cặp giao đấu thì không khí càng tăng sát khí lên trầm trọng, tuy rằng vẫn chưa ai đả thương được đối thủ. Âu Trường Quân vừa quan sát vừa xoay chuyển ý nghĩ, trong chuyện này có rất nhiều ẩn số cần phải có một nhân vật từng trải kinh nghiệm giang hồ bàn soạn mới mong vỡ lẽ ra được. Hiện tại võ lâm giang hồ chỉ có hai người xứng đáng đó là Độ Nạn Đại Sư Phương trượng Thiếu Lâm Tự và Hồng bang Chúa Cái bang. Theo lời Bá Nhạc nói thì Cái Bang cũng đã nhận được hiệu lệnh của Thiên Ngọc Trang, có lẽ nhân sự quá đông nên chưa kịp tới, trong khi hiện tại lại đang cực kỳ cấp bách phải giải quyết làm sao chờ đợi được. Âu Trường Quân trù tính lời nói của tên tiểu tăng Hư Phàm cũng có chút sự thật, may ra Độ Nạn Đại Sư đã phát hiện ra điểm nào đáng nghi ngờ nên mới kháng cự lại hiệu lệnh của Thiên Ngọc Trang.

Thiếu Lâm Tự ở trước mắt thì thuận tiên đôi bên, vừa thỉnh ý kiến của Độ Nạn Đại Sư vừa có thời gian xem biến chuyển và chờ đợi Hồng bang Chúa. Đột nhiên nhãn quang Âu Trường Quân thấy tàn cây to gần đó có vẻ hơi rung động, đầu óc chàng suy tính rất nhanh, chiến trường đây rầy tiếng gươm đao và dư lực chưởng phong thì làm gì có chim chóc hay chồn cáo di chuyển. Do đó Âu Trường Quân trầm giọng quát lớn:

- Cao nhân nào ẩn núp trên cây xin mời xuống luôn đi.

Lời nói của chàng vừa phát ra thì cành lá rung động nhiều hơn chứng tỏ chàng ước đoán không sai nhưng nhân vật này hoàn toàn im lặng, cũng không xuất đầu lộ diện. Âu Trường Quân tiếp tục lớn tiếng nói:

- Các hạ coi thường Ngũ Nhạc kiếm phái và tại hạ quá đấy, tại hạ đếm đến ba sẽ xuất thủ mời xuống thì đừng trách nhé.

Nhân vật ẩn núp vẫn không trả lời chỉ “hừ” nhẹ một tiếng. Tiếng “hừ” này cực nhỏ ngờ đâu thính giác Âu Trường Quân linh mẫn vô cùng, cảnh tượng giống y hệt thư ngày nào chàng và Phùng Quân Gia chiến đấu ở Thiên Ngọc Trang cùng với Lư Hắc Bì và Lý Cửu Linh, bất giác chàng la to:

- Hoang Thái Cung, ngươi đấy ư?

Tàn cây rung động mạnh hơn rồi một bóng xám từ đó bắn vọt ra, Âu Trường Quân vừa đề khí vừa quát theo:

- Hoàng Thái Cung, lần này ngươi đừng hòng thoát khỏi tay ta.

Thân hình chàng như cánh chim ưng khổng lồ bay chéo qua đầu vòng vây nhanh như chớp, các đệ tử Ngũ Nhạc kiếm phái đồng thanh la rập lên một tiếng:

- Chính phạm tẩu thoát rồi kìa.

Mười mấy tên chẳng biết thuộc phái nào đồng loạt giơ võ khí hoặc tung người lên ngăn chặn khiến cho Âu Trường Quân nổi cơn tức giận. Nhân lúc cấp bách này nhân vật áo xám đã đi thêm được mấy trượng nữa, Âu Trường Quân đang tức vì họ gọi chàng là chính phạm nên không nể nang song chưởng chênh chếch đánh xuống theo thế “Diễm diễm tuy ba”, cường lực bao trùm cả bọn chẳng cần biết ai đang công kích ra sao, âm thanh “bùng” phát ra không lớn lắm, chàng dựa vào dư lực buông xuôi thân hình vọt về phía trước một cách tự nhiên, nhờ vậy đã cách xa vòng vây thêm hơn trượng. Từ cái đà đó chàng thi triển kinh công tuyệt thế lướt đi như bay, mặc cho phía sau phát sinh sự hỗn loạn không thể tả nổi. Trước hết là những tiếng kêu la kinh hãi của một số đệ tử còn đứng dưới đất, bọn này bị chưởng lực của Âu Trường Quân đánh bạt tứ phía, té lăn té lốc giống như bầy kiến chạy tán loạn. Mười mấy tên đệ tử phi thân lên cao để ngăn chặn thì bị nặng hơn không còn hơi sức đâu mà kêu la, tên nào cũng “hự” mấy tiếng lớn nhỏ tùy theo nội lực mình mạnh hay yếu, thủy chung đều bị chấn thương hết. Đã hết đâu, lẫn lộn với những âm thanh kêu la này là bốn tiếng quát tháo rầm trời của bốn vị Chưởng môn nhân, riêng Hàn Hồ ở đang thất điên bát đảo bởi chưởng lực “Tu La Tán Hoa” chưởng của Minh Luân Thần Tăng đầu bù tóc rối nên không hơi sức đâu hợp tấu. Cả bốn vị Chưởng môn nhân đều đánh ra một kiếm rồi quay người đuổi theo Âu Trường Quân, Mạc Kính Phong Chưởng môn phái Tung Sơn là to hơn cả:

- Dừng để địch nhân uy hiếp Hoàng lão nhân gia!

Bá Nhạc ít mồm miệng hơn, lập lại tiếng kêu của bọn đệ tử:

- Chính phạm tẩu thoát rồi kìa.

Hỏa Hậu Hoạt Phật tránh né xong chiêu kiếm, lập tức đuổi theo sát lưng Bá Nhạc cũng quát lớn không kém:

- Chính phạm là Bá Nhạc tẩu thoát rồi kìa.

Bá Nhạc vẫn tiếp tục chạy nhưng miệng gầm lên tức tối:

- Tên trọc này kêu la thối quá.

Hỏa Hậu Hoạt Phật bắt chước gầm theo:

- Người dám mắng chửi các Đại Sư Thiếu Lâm Tự thối tha phải không?

Lần này Bá Nhạc tức giận không chịu nổi nữa, bất thình lình quay người chém ngay một kiếm từ phải sang trái, thế kiếm này chẳng ra chiêu số gì, tựa tựa như chiêu “Hoành tảo thiên sơn” nhưng trong lúc Hỏa Hậu Hoạt Phật đang đà chạy tới thì đúng là sát chiêu cực độc Hỏa Hậu Hoạt Phật kinh hãi vô cùng, sử dụng luôn hai động tác một lượt, vừa hóp bụng vừa ngửa hẳn người về phía sau, thân hình đang chạy tới đột nhiên giống

như cánh chuồn chuồn bị gió mạnh tạt hẳn về phía sau vậy mà nơi bụng đã có một đường máu nhỏ rớm ra. Chiếc áo tăng bào rách dài một khoảng lộ rõ đường máu này cùng lúc với chiếc lưng của Hỏa Hậu Hoạt Phật đập xuống đất đánh “rầm” một cái rất mạnh. Tuy mũi kiếm chỉ rách sâu chừng nửa phân nhưng Hỏa Hậu Hoạt Phật biết mình rất may mắn nếu Bá Nhạc ra chiêu này kịp thời vận chân lực vào thì chỉ nội kinh khí nơi đầu mũi kiếm thì mình đã bị phanh bụng ra rồi. Hai cái đau ở bụng và lưng cộng lại khiến cho Hỏa Hậu Hoạt Phật tức giận đến điên cuồng, cái đau chẳng còn nghĩa lý gì nữa, thân hình ông ta bật thẳng lên như hình nhân bằng gỗ bị lò xo đẩy vừa găm thét vừa đuổi theo Bá Nhạc liền. Hiện tại khoảng cách xa thêm mấy thước nhưng Hỏa Hậu Hoạt Phật đã điên lên rồi, sử dụng chiếc đuôi cá đuối nhắm vào sau lưng Bá Nhạc ra những đòn chí tử khiến cho Bá Nhạc tức giận không kém. Lão Chưởng môn nhân gầm lên:

- Chưa đánh chết tên trọc đầu này không được rồi.

Hỏa Hậu Hoạt Phật thấy đối phương đã xoay người lại thì mừng rỡ hú lên một tiếng, quát tháo lại:

- Chưa đánh chết lão lùn này thật chưa hả giận.

Thế là thoáng mắt nơi đó chỉ còn lại hai người nghiêng răng nghiêng lợi xông vào tử chiến điên cuồng.

Cục diện hình thành một dây người rượt đuổi nhau rất quái dị, dẫn đầu vẫn là bóng nhân vật áo xám, Âu Trường Quân dẫn đầu đã bám theo sát sau lưng của hắn. Còn lại là cái đuôi dài gồm có ba vị Chưởng môn nhân và ba vị Hoạt Phật, Minh Luân Thần Tăng đã bỏ xa Hàn Hồ ở vượt lên trước cả dây người đương nhiên kết thúc dây người này phải là mấy chục đệ tử Ngũ Nhạc kiếm phái, các nữ ni Nga Mi Sơn lót lót chạy đoạn hậu. Bóng xám dẫn dây người chạy lên cao mãi đến lúc Âu Trường Quân sắp bắt kịp thì tất cả đến một bình đài khá rộng phía trước là vực thẳm rất sâu. Âu Trường Quân liếc mắt thấy vậy thì cả mừng quát lớn:

- Hoàng Thái Cung ngươi đã tới đường cùng rồi đấy.

Vì mở miệng quát, tốc độ của chàng chậm mất một chút nhưng không hề gì, Hoàng Thái Cung có chạy đi đâu được mà lo. Hình như lão này không thấy và cũng không nghe chàng quát, cứ cầm đầu chạy hoài. Âu Trường Quân thấy chung quanh chỉ là vực sâu thì mừng rỡ, chậm bước lại rồi thùng thảng nói to:

- Đã cùng đường mà ngươi còn cố chạy làm chi cho phí sức, Hoàng Thái Cung, ngươi đứng lại đối chất với mọi người xem nào.

Hiện tại Hoàng Thái Cung đã chạy tới gần mép vực sâu, chẳng biết có phải bây giờ mới nhận ra hay do lời kêu gọi của Âu Trường Quân đột nhiên hấn dừng bước. Cùng với cái xoay người là chiếc trường bào màu xám bung ra, nó bay phất phới xuống vực sâu như một cơn bướm xám khổng lồ. Chiếc trường bào tung ra để lộ phần áo phía trong óng ánh sắc rực rỡ của kim tuyến và những mảnh châu ngọc nhỏ dính vào khiến Âu Trường Quân lóa cả mắt, chàng cực kỳ kinh ngạc đã toan quát hỏi thì nhân vật này trầm giọng nói trước:

- Âu Trường Quân tiểu tử, người sai lầm rất lớn đấy.

Quần áo, giọng nói, diện mạo âm trầm chẳng phải Kim Khuyết Đế Quân Thượng Quan Ấn thì còn là ai khác nữa. Điều này quả thực ngoài ý tưởng của Âu Trường Quân khiến cho chàng sống người mất một lúc lâu. Trong khi song phương đối diện gườm nhau như đôi hổ dữ thì tất cả đã lục tục chạy đến. Tạ Quốc Lăng Chưởng môn Hoa Sơn phái nhanh trí quát lớn:

- Hoa Sơn kiếm trận.

Mạc Kính Phong giật mình, cũng vội vàng hô tiếp:

- Bát quái cửu kiếm trận pháp mau đi.

Bọn đệ tử Hoa Sơn và Tung Sơn còn thở hồng hộc vẫn mau lẹ xếp thành hình kiếm trận dăng ngang đường rút lui của Âu Trường Quân và bốn vị Hoạt Phật. Chung Sư Thái, Hàn Hồ Sở nhẹ nhàng hơn, chỉ phất tay ra hiệu lập tức bọn đệ tử cũng lập kiếm trận để tăng cường, riêng bọn đệ tử Côn Luân đứng ngơ ngác như rắn mất đầu bởi vì Chưởng môn nhân Bá Nhạc Đại lão gia chưa tới kịp. Âu Trường Quân đã trấn tĩnh lại, chàng cười lạnh lùng:

- Người và Hoàng Thái Cung cá mè một lứa có đền tội trước tên kia cũng là vinh dự lắm.

Minh Luân Thần Tăng tiếp lời quát tháo:

- Tên phản đồ kia chưa chịu tự xử đi sao?

Kim Khuyết Đế Quân sầm mặt có vẻ tức giận nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh:

- Ta đâu phải người của A Lạp Thiên Viện mà lão trọc quát tháo.

Minh Luân Thần Tăng cười khẩy:

- Đã thụ giáo Võ học Thiên Trúc thì bất cứ người nào thuộc võ lâm Thiên Trúc đều có quyền tru diệt tên phản đồ hết, huống chi ở đây có Minh Chủ thì người còn chối cãi sao được.

Kim Khuyết Đế Quân hình như chẳng sợ hãi gì, ung dung trả lời: - Tiểu tử này mắc phải sai lầm liên tiếp, lạm chiếm chức Minh Chủ võ lâm Thiên Trúc đã là đáng chết, bây giờ phạm thêm sai lầm dám rượt đuổi bản Đế Quân thì toàn mạng sao được?

Âu Trường Quân ngơ ngợ có điểm gì xảo trá trong hành động của Kim Khuyết Đế Quân, nên trầm giọng hỏi:

- Người nhắc đi nhắc lại hai tiếng sai lầm là có ý gì?

Kim Khuyết Đế Quân cười khà khà rất rùng rợn:

- Ta cũng chẳng đầu làm gì, toàn bộ nơi đây đều có địa lôi phục sẵn, điều đó có phải người sai lầm không?...

Hầu như toàn bộ người có mặt trên bình đài đều rùng mình một cái. Tiểu Diện Hoạt Phật nhanh trí cất tiếng cười he hé:

- Tên này khủng điên mất rồi, cứ cho là có địa lôi chôn sẵn đi, chẳng lẽ người định tiêu diệt toàn bộ Ngũ Nhạc phái thì sống sót thế nào với giới Võ Lâm Trung Nguyên?

Kim Khuyết Đế Quân trả lời như gáo nước lạnh:

- Muốn đạt mục đích thì Ngũ Nhạc kiếm phái có đáng gì, rồi cũng có người thành lập lại mà thôi.

Tiếc rằng Bá Nhạc không có mặt ở đây để nghe những lời rùng rợn và vô đạo nghĩa này, nếu hiện diện có lẽ ông ta đã nhảy bổ vào liều chết với Kim Khuyết Đế Quân liền. Ba vị còn lại và Hàn Hồ ở đều tức giận tới mức quên cả quát tháo, Chung Sư Thái hạ giọng hỏi:

- Chúng ta chết hết chẳng lẽ người sống được sao?

Kim Khuyết Đế Quân ngẩng mặt rất cao ngạo:

- Bản đế quân có khi nào lại chết chung một mồ với đám ti tiện các người.

Tạ Quốc Lăng, Mạc Kính Phong, Chung Sư Thái và Hàn Hồ ở đều gầm lên một tiếng, bốn lưỡi kiếm loang loáng phong tới công kích Kim Khuyết Đế Quân gần như một lúc. Âu Trường Quân vội quát lớn để ngăn cản:

- Các vị đừng ra tay vội.

Tiếng quát của chàng đây rầy chân khí “Thông Huyền Như Lai Thần Công” khiến ai nấy đều bị chấn động gần bế tắc cả hơi thở, so sánh có lẽ chỉ kém công phu “Sư tử hồng” của Thiếu Lâm Tự một chút mà thôi. Mạc Kính Phong dừng tay rồi trầm giọng hỏi:

- Tiểu tử ngăn cản bọn ta làm gì?

Âu Trường Quân ung dung trả lời:

- Trước sau gì lão ta cũng táng mạng nơi đây, tại hạ cần hỏi vài lời cho minh bạch đã.

Kim Khuyết Đế Quân cười nhạt:

- Tiều tử còn muốn minh bạch điều chi?

Âu Trường Quân rất ngạc nhiên vì thái độ ung dung của lão nhưng đành gác lại suy nghĩ, hỏi luôn:

- Người và Hoàng Thái Cung lén lút đoạt “Kim Hạc Thiên Bài” thỏa mãn ý muốn tàn sát võ lâm cao thủ để làm gì?

Kim Khuyết Đế Quân bữu môi trả lời:

- Sao lại có Hoàng Thái Cung trong đó, việc này do ta hoàn toàn chủ xử đấy chứ.

Âu Trường Quân “ủa” một tiếng hỏi tiếp:

- Thế ra Hoàng Thái Cung không nhúng tay vào ư?

Kim Khuyết Đế Quân lạnh lùng trả lời một hơi:

- Nói cho người biết cũng chẳng hại gì, Hoàng Thái Cung xử dụng “Kim Hạc Thiên Bài” có mục đích khác, ta chỉ nhân dịp này lười một mẻ cá lớn mà thôi. Từ lúc lão ta bị người lừa gạt quảng “Thanh Đỉnh Tuyết Độc Xà” ra mắt đứt cánh tay phải thì bắt đầu trở nên lẩm cẩm, bày mưu đặt kế nhằm nhí có lẽ giờ này chưa biết ta làm việc này đâu.

Chung Sư Thái chen lời vào nói với Âu Trường Quân:

- Lão Kim Khuyết Đế Quân này nói vậy thì thiếu hiệp khoan tính tới Hoàng Lão nhân gia, Trước mắt cứ trừ diệt hần trước đừng cho rảnh tay phát động địa lôi cái đã.

Kim Khuyết Đế Quân cười khẩy rất rùng rợn:

- Con mụ dâm ni này nói dễ dàng quá nhỉ, bản Đế quân đã sắp đặt, thì đâu có đơn giản. Nói thực cho các người biết địa lôi hơn một trăm căn chỉ trong phút chốc nữa sẽ tự động nổ, ô hô thế là võ lâm Trung Nguyên và Thiên Trúc mất một số cao thủ liền.

Âu Trường Quân cười hi hi không hề tức giận:

- Người lão khoét thực, chắc người xương đồng da sắt không sợ địa lôi phải không?

Kim Khuyết Đế Quân cười khà khà, hài chân hai tay vung nạnh một cái, hình thành đôi cánh bằng lụa cực mỏng dính liền giữa chân và tay giống như con dơi vậy, ở đây là cơn dơi ma quỷ đầy màu sắc rực rỡ:

- Ta đã dự bị đôi cánh này thì còn sợ hãi gì địa lôi. Ha ha...Thủ đoạn bản Đế quân đâu phải tầm thường.

Tất cả người hiện diện nơi bình đài đều giống như bị sét đánh trúng đầu, không khí im lặng phút chốc rồi oà lên những âm thanh kêu gào của bọn đệ tử. Cảnh tượng hỗn loạn diễn ra, mấy chục tên đệ tử nhất gan bắt đầu chen nhau chạy ngược trở lại hy vọng thoát cảnh thịt nát xương tan. Hầu hết cao nhân, Chưởng môn, Đại đệ tử cũng chấn động không kém nhưng thân phận không cho phép tỏ vẻ hèn nhát nên đành đứng trơ ra, đầu óc kinh hoàng đến tột độ. Âu Trường Quân và Minh Luân Thần Tăng cùng một lúc quát lớn:

- Trước khi chết phải trừ diệt con rắn độc này mới được.

Kim Khuyết Đế Quân cười vang dội:

- Các người ra tay thì bản Đế quân càng thích thú, đỡ hao tổn một ít chân lực.

Âu Trường Quân và Minh Luân Thần Tăng ngăn người ra, qua thực xuất chưởng lúc này chính là giúp lão ta nương theo đó mà tung người ra ngoài khỏi phải đề khí gì cả. Kim Khuyết Đế quân có vẻ sốt ruột lên tiếng thúc giục:

- Ta đếm đến ba mà các người hà tiện không xuất chưởng thì bản Đế quân đành phải vĩnh biệt vậy.

Điều này chứng tỏ Kim Khuyết Đế Quân đã canh giờ giấc rất chính xác địa lôi sẽ phát nổ trong phút chốc nữa. Âu Trường quân đành phải hô lớn:

- Tất cả chạy mau, may ra còn kịp.

Dúng ra sau tiếng hô của chàng thì mọi người sẽ rùng rùng bỏ chạy ngay nếu không có mấy tiếng Phật hiệu trầm hùng vọng tới. Câu “Nam Mô A Di Đà Phật” vừa dứt thì hai bóng áo cà sa vàng đã từ trên cao hạ xuống bình đài. Một lão tăng trầm giọng nói cực lớn:

- Bất tất phải bỏ chạy, Kim Khuyết Đế Quân thí chủ cứ thử đếm đi xem nào.

Thì ra đó là Độ Nạn Đại Sư Phương Trượng Thiếu Lâm Tự và Độ Pháp Thiền Sư, Thủ Tòa La Hán Đường. Sư xuất hiện của hai nhân vật chức sắc cao cấp nhất Thiếu Lâm tự khiến ai nấy đều yên tâm ngay lập tức, chỉ riêng Kim Khuyết Đế Quân có chút biến sắc và hết sức hồ nghi Độ Nạn Đại Sư thấy không ai lên tiếng thì mỉm cười rất đôn hậu:

- Bàn tăng xin đếm thay Thượng Quan Ấn thí chủ vậy.

Kim Khuyết Đế Quân run giọng nói:

- Bản Đế quân ta không dám tin mấy tên trọc đầu xin vĩnh biệt chư vị.

Độ Nạn Đại Sư lắc đầu, nói rất nhỏ:

- Cả thí chủ cũng không cần đi đâu cả, bao nhiêu địa lôi đã được tăng chúng Thiếu Lâm Tự xuất lực gỡ bỏ từ đêm qua rồi.

Lời nói của Độ Nạn Đại Sư vừa dứt thì bình đài vang lên tiếng hoan hô như sấm nổ. Kim Khuyết Đế Quân xám mặt lại, run giọng nói luôn:

- Thực hay giả thì bản đế quân cũng xin cáo từ đây.

Độ Nạn Đại Sư thở dài hỏi một câu rất kỳ lạ:

- Thượng Quan thí chủ có biết tại sao chỉ có bản tăng và Độ Pháp sư đệ đến đây không?

Kim Khuyết Đế Quân còn đang ngẩn người thì Độ Nạn Đại Sư đã nói tiếp luôn, âm thanh vẫn ôn hòa mà lão ta nghe như tiếng sét đánh trong đầu:

- Năm trăm tăng chúng do các cao thủ La Hán Đường cùng với Độ Mật, Độ Oai sư đệ đang chờ thí chủ phía dưới đây.

Lần này các đệ tử Ngũ Nhạc kiếm phái không hoan hô rầm rĩ như lần trước nữa bởi vì khoái trá đến độ ngây cả người ra rất lâu sau mới mở miệng tán tụng nổi. Âu Trường Quân vái chào nhị vị Đại Sư:

- Quả thật Thiếu Lâm Tự danh bất hư truyền, nhị vị Đại Sư đã cứu cho Võ lâm giang hồ một kiếp nạn lớn lao vô cùng.

Độ Nạn Đại Sư chỉ mỉm cười niệm Phật hiệu trả lời:

- Mô Phật, thiên hạ ác báo thì hữu đầu.

Kim Khuyết Đế Quân vốn tinh gian xảo vẫn chưa tin hẳn, áp úng hỏi dò:

- Thì ra Hoàng Thái Cung vẫn lén lút theo dõi bản Đế Quân rồi báo cho Thiếu Lâm Tự xuất lực phá vỡ kế hoạch của bản Đế quân cho bỏ ghét chứ gì?

Độ Nạn Đại Sư thở dài rồi lắc đầu có vẻ chán nản:

- Hoàng Thái Cung thí chủ không đáng gì đến chuyện này, Thượng Quan thí chủ đến bây giờ vẫn chưa tỉnh ngộ nữa ư?